

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. Z.**, zast. Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2019, č. j. MV-154583-7/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020, č. j. 11 A 5/2020 - 32,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020, č. j. 11 A 5/2020 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 12. 2019, č. j. MV-154583-7/SO-2019, zamítla pro opožděnost žalobcovo odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 18. 10. 2018, č. j. OAM-15987-5/DP-2018 (dále jen „usnesení“). Usnesením prvostupňový orgán zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Usnesení o zastavení řízení bylo žalobci doručeno na adresu hlášeného pobytu tzv. fikcí dne 1. 11. 2018. Odvolací lhůta tedy běžela od 2. 11. 2018 do 16. 11. 2018, dne 17. 11. 2018 nabylo usnesení právní moci. Žalobce však odvolání podal až dne 25. 6. 2019, tudíž po uplynutí zákonné odvolací lhůty. Žalovaná konstatovala, že neshledala podmínky pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení ani vydání nového rozhodnutí.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který je zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V hodnocení vycházel především z toho, že ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán už dne 23. 10.

2018, tedy ještě před uplynutím desetidenní úložní lhůty, obdržel doklad o tom, že žalobce změnil místo pobytu na adresu W. 2, P. 10. Žalobce ji doložil smlouvou o ubytování uzavřenou dne 15. 10. 2018. Ještě v průběhu doručování, předtím, než nastala fikce doručení, tak muselo být prvostupňovému orgánu zřejmé, že usnesení je doručováno na jinou adresu, než je žalobcovo místo pobytu. Podle městského soudu tak šlo navzdory určitým skutkovým odlišnostem o srovnatelnou situaci, jakou řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 6 As 13/2013 - 33. Okolnosti věci bránily účinnému doručení pomocí fikce tím spíše, že správní orgán neměl jen důvodné pochybnosti o změně místa pobytu, ale přímo jistotu.

[3] Podle městského soudu rozhodnutí žalované je navíc nepřezkoumatelné, protože nijak nezachycuje úvahy, jimiž byla vedena při posuzování opožděnosti odvolání. Otázkou doručování usnesení se vůbec nezabývala, a proto trpí její rozhodnutí nedostatkem důvodů. Městský soud naopak uvedl, že usnesení nebylo žalobci řádně doručeno, protože sice po ukončení prvostupňového správního řízení, ale ještě během úkonů, jimiž bylo usnesení doručováno, věděl prvostupňový orgán o změně místa pobytu žalobce. Mělo tak dojít k zaslání usnesení na novou adresu. Uložil žalované, aby znovu posoudila otázku doručení usnesení, přičemž má vycházet z právního názoru městského soudu. Zdůraznil, že neposuzoval důvodnost žalobcova odvolání jako takového.

II. Obsah kasační stížnosti žalované

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Setrvala na svém závěru, že usnesení bylo účinně doručeno na správnou adresu v souladu s § 169a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Protože žalobce uloženou písemnost nevyzvedl, podle § 24 odst. 1 správního řádu došlo dnem 1. 11. 2018 k jejímu doručení fikcí, a tím pádem k marnému uplynutí odvolací lhůty.

[5] Městskému soudu vytýká, že se nezabýval souvisejícím rozhodnutím o určení neplatnosti doručení, které vydal prvostupňový orgán. Odvolání proti němu stěžovatelka zamítla a v napadeném rozhodnutí vycházela z těchto rozhodnutí, která obsahovala posouzení řádnosti doručení. Šlo o podkladová rozhodnutí, na něž v napadeném rozhodnutí řádně odkazovala, a její rozhodnutí proto nemohlo být shledáno nepřezkoumatelným proto, že se otázkou řádnosti doručení nezabývala přímo v něm. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 4. 2020, č. j. 30 A 156/2018 - 60.

[6] Nesouhlasila ani se závěrem, že usnesení o zastavení řízení nebylo platně doručeno fikcí. Z podání, kterým žalobce oznámil novou adresu, nevyplývalo, že si nemůže na staré adrese písemnost převzít. Až v odvolání zdůvodnil žalobce nemožnost převzetí tím, že na staré adrese již nebydlel a neměl tam poštovní schránku. Nepředestřel tak včas důvody, proč mělo být usnesení doručeno i na novou adresu, takže prvostupňový orgán oprávněně neměl důvodné pochybnosti, že si mohl usnesení

vyzvednout v původním místě pobytu (k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 - 29, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 1. 2019, č. j. 62 A 218/2016 - 34). Ohlášení nové adresy proto nemělo vliv na možnost doručení usnesení fikcí. Městský soud naopak nehodnotil, zda žalobci v převzetí rozhodnutí skutečně bránily objektivní skutečnosti, přičemž trávení prázdnin mimo ČR, zajištění nového ubytování ani neexistence poštovní schránky v době vydání usnesení takovými objektivními důvody být nemohou. Pro zásadní skutkové rozdíly je odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 6 As 13/2013 - 33 nepřiléhavý. Navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Ze správního spisu plynou následující skutečnosti, z nichž vycházel i městský soud. Žádostí ze dne 28. 6. 2018 požádal žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Téhož dne jej prvostupňový orgán vyzval k odstranění vad podání ve lhůtě 90 dní, konkrétně k doložení dokladu o ubytování a dokladu o účelu pobytu. Provedl také lustraci v evidenci cizinců, z jejíhož záznamu plyne, že je u žalobce ohlášeno místo pobytu B. 1907/29, P. 5. Dne 18. 10. 2018 vydal prvostupňový orgán usnesení, jímž podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti pro nedoplnění jejích náležitostí. Podle přiložené doručenky bylo usnesení žalobci doručováno na adresu B. 1907/29, P. 5. Z doručenky lze vyčíst, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 22. 10. 2018, datum vložení do schránky je nečitelné; na doručence je dále kulaté razítko, jméno poštovní doručovatelky a její podpis. Dne 23. 10. 2018 bylo do spisu žurnalizováno podání žalobce obsahující smlouvu o ubytování mezi ním a Univerzitou Karlovou, datovanou dnem 15. 10. 2018, z níž plyne, že žalobce bude ubytován na k.; na obálce je uvedena celá nová adresa žalobce: k., W. 1144/2, P.10. Spis dále mj. obsahuje usnesení prvostupňového orgánu ze dne 17. 10. 2019, č. j. OAM-15987-13/DP-2018, jímž nevyhověl žádosti o určení neplatnosti doručení usnesení o zastavení řízení a o určení neplatnosti okamžiku doručení téhož usnesení, protože neměl za prokázané, že by si žalobce pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiných vážných důvodů nemohl písemnost vyzvednout. Obsahuje také rozhodnutí stěžovatelky ze dne 13. 12. 2019, č. j. MV-154583-6/SO-2019, kterým zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila toto usnesení prvostupňového orgánu.

[10] Obecná úprava doručování ve správním řízení je obsažena v § 19 a násl. správního řádu. V případě řízení, o něž šlo v posuzovaném případě, se však neuplatní § 20 odst. 1 tohoto zákona. Podle zvláštní úpravy v § 169a odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž platí, že *[d]oručuje-li správní orgán prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v řízení o žádosti podle tohoto zákona nebo v řízení o zrušení údaje o místu hlášeného*

pobytu cizince na území podle § 98a písemnost cizinci oprávněnému pobývat na území, ***doručuje cizinci pouze*** *na adresu evidovanou v informačním systému cizinců podle § 158 odst. 3 nebo sdělenou podle § 19 odst. 3 správního řádu, a není-li údaj o této adrese veden,* ***na adresu místa hlášeného pobytu cizince na území.*** (důraz doplněn)

[11] Podle tohoto ustanovení se tedy cizinci doručuje pouze na jím ohlášenou adresu pobytu (§ 93 a násl. zákona o pobytu cizinců), neohlásil-li přímo adresu pro doručování nebo není-li evidována adresa podle § 158 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jak naznačil NSS v rozsudku ze dne 28. 5. 2019, č. j. 4 Azs 92/2019 - 27, tato úprava zbavuje správní orgán povinnosti pátrat po nové či nenahlášené adrese jeho pobytu. I z důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb., jímž byl § 169a do zákona o pobytu cizinců vložen, plyne, že cílem této úpravy bylo zvýšit odpovědnost cizinců za jejich dosažitelnost při doručování tím, že je propojena adresa ohlášeného místa pobytu s adresou, na niž správní orgán doručuje písemnosti. NSS podotýká, že zákon o pobytu cizinců zde skutečně klade na cizince zásadní odpovědnost za to, že si zajistí možnost přijímat na ohlášené adrese poštovní zásilky, protože mu na jedné straně umožňuje ohlásit změnu místa pobytu až do 30 dnů po jejím provedení (§ 98 odst. 1 tohoto zákona), ale nečiní pro tuto situaci žádnou výjimku z úpravy zákonné adresy pro doručování.

[12] V daném případě bylo usnesení prvostupňového orgánu o zastavení řízení doručeno tzv. fikcí podle § 23 správního řádu. Písemnost je v případě, že adresát nebyl na dané adrese zastižen, uložena po dobu 10 dní u provozovatele poštovních služeb a její adresát je vyzván vložením oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl (§ 23 odst. 4 správního řádu), a je poučen o důsledcích tohoto postupu (§ 23 odst. 5 téhož zákona). Podle § 24 odst. 1 správního řádu *[j]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.* Důsledky doručení fikcí je však možné zvrátit postupem podle § 24 odst. 2 správního řádu: *Prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*

[13] Nejvyšší správní soud připomíná, že je nutné specificky posuzovat případy, kdy dojde k účinnému doručení fikcí, avšak účastník řízení se následně snaží prohlásit takové doručení za neplatné (či spíše neúčinné) postupem podle § 24 odst. 2 správního řádu. Na základě žádosti je tedy možno odstranit důsledky přílišné tvrdosti spojené s doručením fikcí. Naproti tomu může nastat situace, kdy účinky doručení fikcí ani nemohou nastoupit, protože pro ni nejsou splněny všechny zákonné podmínky. Pak není písemnost tímto způsobem účinně doručena a lhůty závisející na tomto doručení nemohou začít běžet, natož marně uplynout.

[14] Žalobce využil postup podle § 24 odst. 2 správního řádu, když spolu s odvoláním požádal o určení neplatnosti doručení. Tuto žádost prvostupňový orgán usnesením označeným výše v bodě [9] zamítl a stěžovatelka jeho rozhodnutí k odvolání žalobce potvrdila. Obě tato rozhodnutí měla předběžnou povahu, a nebylo proto možné je napadnout žalobou ve správním soudnictví. K tomu lze analogicky odkázat na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, č. 1881/2009 Sb. NSS. Žalobce nicméně

mohl napadnout posouzení včasnosti odvolání, včetně posouzení důvodů pro vyslovení neplatnosti doručení fikcí, právě v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalované.

[15] Mezi účastníky je nesporné, že žalobce v době, kdy byl učiněn pokus o doručení usnesení o zastavení řízení, a následně během doby uložení této písemnosti nepobýval v místě, kam prvostupňový orgán doručoval. To plynulo ze smlouvy o ubytování na nové adrese, kterou prvostupňový orgán obdržel dne 23. 10. 2018. Z výše citované právní úpravy § 23 a § 24 správního řádu však NSS v rozsudku č. j. 7 As 130/2012 - 29 vyvodil, že *„podmínkou fikce podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu není, na rozdíl od předchozí právní úpravy, to, že se adresát v místě doručování zdržuje (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118).“* Žalobcova faktická nepřítomnost na ohlášené adrese tudíž nepostačuje pro závěr, že bylo vyloučeno doručení usnesení o zastavení řízení fikcí, byť mohlo jít o dostatečný důvod pro žádost o určení neplatnosti doručení.

[16] Stěžovatelka tvrdí, že z podání doručeného dne 23. 10. 2018, tzn. ze smlouvy o ubytování, jí nemohlo být zřejmé, že žalobce si nemůže zásilku převzít. Žalobce tuto nemožnost převzetí později zdůvodnil tím, že v místě původního bydliště neměl zřízenu schránku. K tomu NSS podotýká, že zřízení schránky není zákonnou podmínkou pro doručení fikcí. Správní řád v § 23 odst. 4 připouští, že oznámení o neúspěšném doručení spojené s výzvou k vyzvednutí písemnosti a poučením může být vloženo i na jiné vhodné místo, nejen do domovní schránky. Skutečnost, že žalobce neměl na ohlášené adrese schránku, nemohla hrát roli ani z hlediska možnosti vhodit do ní doručovanou písemnost po uplynutí úložní doby. Jak totiž vyložil rozšířený senát v bodě [24] rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, č. 3524/2017 Sb. NSS, *„na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta“*. Argumentaci stěžovatelky je však možno rozumět tak, že podle ní nebylo prvostupňovému orgánu zřejmé, že výše popsané oznámení nebude možné umístit ani na jiné vhodné místo.

[17] V obecné rovině lze s tímto názorem souhlasit. Situace, že se žalobce fakticky zdržuje na jiném místě, než kam mu je v souladu se zákonem doručováno, je právní úpravou aprobována. Ohlášená adresa pobytu cizince by se měla shodovat s místem skutečného pobytu. V případě, že dochází ke změně místa pobytu nebo se cizinec přechodně zdržuje na jiném místě, aniž by mu vznikala povinnost tuto změnu hlásit, však musí zajistit přebírání pošty na původní ohlášené adrese do doby, než provede její úřední změnu. Tomuto relativně přísnému požadavku se může vyhnout tím, že si podle § 169a zákona o pobytu cizinců zvolí adresu pro doručování (§ 169a odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na § 19 správního řádu, v době jeho přijetí byla daná úprava obsažena v jeho odst. 3, nyní jde o odst. 4).

[18] Městský soud měl přesto za to, že účinné doručení fikcí bylo vyloučeno, protože správní orgán již během správního řízení nabyl pochybnost, zda se na dané adrese žalobce zdržoval, a tím pádem zda mohl výzvu převzít. Svůj závěr odvodil z rozsudku NSS č. j. 6 As 13/2013 - 33. V něm NSS posuzoval případ, kdy bylo rozhodnutí v přestupkovém řízení doručováno na účastníkem udanou adresu trvalého pobytu, na niž již dříve v řízení správní orgán úspěšně doručoval jiné písemnosti, avšak

v posledních dvou případech byla písemnost doručena fikcí. Při prvním pokusu o doručení byl adresát na dané adrese označen jako neznámý, podruhé pak obsahovala doručenka poznámku, že neměl zřízenu poštovní schránku, do níž by po skončení úložní doby bylo možné písemnost vhodit. Správní orgán na tyto skutečnosti nijak nereagoval, v systému evidence obyvatel nezjistil, že si účastník řízení mezitím změnil adresu trvalého pobytu, a napadené rozhodnutí následně doručil na tutéž adresu. NSS v bodě [22] rozsudku shledal, že takové doručení nemohlo být účinné: „*Lze předpokládat, že oznámení o uložení úřední písemnosti mu zde poštovní doručovatelka zanechala na jiném vhodném místě v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu. To však v situaci, kdy vznikly již v průběhu řízení důvodné pochybnosti o možnostech žalobce na této adrese zásilky přebírat a kdy evidovaná adresa jeho trvalého pobytu byla odlišná, k závěru o doručení náhradním způsobem nepostačuje*.“ Právní názor v něm vyjádřený nedávno shrnul NSS v rozsudku ze dne 30. 10. 2020, č. j. 3 As 75/2018 - 16, bodu [15] tak, že „*správní orgán jedná v souladu se zákonem, pokud doručuje na adresu, kterou účastník uvedl ve svém podání. To však platí pouze za předpokladu, že zde účastník poštu přebírá a nevyvstaly pochybnosti o tom, že tak může činit i nadále. Pokud je tato podmínka splněna, nemá povinnost ‚preventivně' před každým doručováním ověřovat, kde má účastník trvalý pobyt.*“

[19] NSS nesouhlasí se stěžovatelkou v tom, že by tento právní názor nedopadal na projednávanou věc jen proto, že šlo o jiný druh správního řízení zahajovaného z moci úřední. Nesouhlasí ale ani se závěry, které z něj vyvodil městský soud.

[20] V posuzovaném případě bylo napadené prvostupňové rozhodnutí první písemností doručovanou ve správním řízení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Prvostupňový orgán tak nevěděl, zda se na ohlášenou adresu daří žalobci doručovat. Pochybnosti mu mohly vzniknout dne 23. 10. 2018, kdy obdržel žalobcovo podání, jež ho informovalo o jeho novém faktickém místě pobytu. S městským soudem je třeba souhlasit, že proces doručení v té době nebyl dokonán a doručování stále probíhalo.

[21] Podle NSS toto zjištění mohlo vyvolat pochybnosti, zda žalobce po 15. 10. 2018 nezměnil svoji ohlášenou adresu místa pobytu, a zda tedy doručování probíhá na adresu určenou v souladu s § 169a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu není zřejmé, zda prvostupňový orgán ověřil ohlášenou adresu v den vypravení písemnosti nebo po doručení podání dne 23. 10. 2018. Žalobce však v žalobě tvrdil, že k ohlášení nové adresy došlo právě tímto podáním, tudíž lze vycházet z toho, že jeho úředně evidovaná ohlášená adresa byla v rozhodné době stále na ulici B. 1907/29, P. 5. Tím, zda jeho podání splňovalo procesní postup pro změnu ohlášené adresy pobytu podle § 98 zákona o pobytu cizinců, se městský soud nezabýval.

[22] Závěr městského soudu, že informace o novém místě pobytu vedla k pochybnostem, zda na ohlášené žalobce bude moci převzít písemnost, eventuálně výzvu k vyzvednutí písemnosti, je však nepodložený a rozsudek NSS č. j. 6 As 13/2013 - 33 pro něj neposkytuje oporu. Pokud nedošlo ke změně žalobcovy ohlášené adresy, neumožňovala zvláštní právní úprava v § 169a odst. 1 zákona o pobytu cizinců prvostupňovému orgánu doručovat na jinou adresu, než kam skutečně doručoval; žalobce netvrdil, že by si určil adresu pro doručování. Jak NSS vysvětlil již výše, právní

úprava § 23 a § 24 správního řádu ve spojení s § 169a zákona o pobytu cizinců nezohledňuje, zda se adresát na ohlášené adrese fakticky zdržuje. Protože šlo o první doručovanou písemnost v rámci tohoto řízení, nemohlo být zřejmé, že by doručení na tuto adresu nebylo možné.

[23] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že městský soud nezohlednil, že na správní řízení dopadala úprava § 169a zákona o pobytu cizinců. Nezabýval se tím, zda podání žalobce doručené dne 23. 10. 2018 představovalo žádost o změnu ohlášené adresy pobytu, a pokud ano, jaké měla účinky na průběh doručování. Závěr městského soudu, že pochybnosti vyvolané tímto podáním samy o sobě vylučovaly platné doručení napadeného prvostupňového usnesení fikcí, je tedy nesprávný.

[24] Stěžovatelka v kasační stížnosti také rozporovala, že městský soud označil její rozhodnutí za zčásti nepřezkoumatelné, protože v něm neodůvodnila svůj závěr o opožděnosti odvolání. Naopak se podle ní městský soud dopustil tzv. jiné vady řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], když nepřihlédl k rozhodnutím o žádosti o určení neplatnosti doručení. K tomu NSS konstatuje, že městský soud skutečně nebyl konzistentní v tom, že stěžovatelce vytkl nedostatek důvodů jejího rozhodnutí, ale zároveň se sám k dané právní otázce vyjádřil, označil její právní názor za nesprávný a pro další řízení ji zavázal k přijetí svého právního názoru. V případě, že by skutečně šlo o správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, však nebylo vyřčení závazného právního názoru městským soudem namístě. Správním soudům náleží přezkoumávat správní rozhodnutí, nikoli si domýšlet neexistující argumentaci a následně ji nahrazovat svým vlastním názorem.

[25] V daném případě je však zřejmé, že městský soud navzdory konstatování v bodě 12. svého rozsudku přihlédl ke zdůvodnění, které obsahovala podkladová rozhodnutí o žádosti o určení neplatnosti doručení. V nich byla otázka platnosti doručení a okamžiku doručení v rámci správního řízení vyřešena, a to na základě argumentace předložené žalobcem. Z toho pak bezprostředně plyne i řešení otázky včasnosti žalobcova odvolání. Lze souhlasit, že stěžovatelka mohla do napadeného rozhodnutí obšírněji shrnout závěry, ke kterým při posuzování platnosti doručení dospěla, avšak NSS nepovažuje její postup za nepřezkoumatelný nebo procesně vadný způsobem vedoucím k nezákonnosti jejího rozhodnutí. Současně ani neshledal, že by postup městského soudu byl zatížen jinou vadou řízení, ačkoli jak připustil výše, byl nepřesný a poněkud nekonzistentní.

[26] Nad rámec rozhodovacích důvodů NSS podotýká, že by správní orgán měl postupovat v souladu s principy dobré správy, mj. i s principem vstřícnosti, k níž je zavázán také tehdy, není-li účastníkem řízení státní občan ČR. V daném případě se nabízelo reagovat na podání stěžovatele přípisem zaslaným na novou adresu, obsahujícím stejnopis daného rozhodnutí. Takové doručení by však nehrálo roli z hlediska plynutí odvolací lhůty, a nemělo by tedy ani vliv na určení včasnosti žalobcova odvolání. Mohlo však zajistit, že by se žalobce s obsahem rozhodnutí seznámil dříve, a tím možná vyloučit nutnost řešení těchto otázek správními soudy.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] NSS proto rozsudek městského zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud bude v souladu se závazným právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) povinen o žalobě rozhodnout znovu.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu